

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 18. října 2017, odvolání **obžalovaného R. P.**, nar. XXXXX v XXXXX, a **poškozeného K.T.**, nar. XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2017, č. j. 3 T 90/2017-289, a rozhodl **t a k t o :**

Podle ustanovení § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného a poškozeného K.T. **z a m í t a j í.**

O d ů v o d ň ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný R.P. uznán vinným ze spáchání přečinů těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku. Těchto přečinů se obžalovaný měl dopustit tím, že i když ve večerních hodinách dne 27. 6. 2016 požil větší množství alkoholu a v době jeho zbytkového množství v krvi v hodnotě 0,982-1,063 g/kg alkoholu dne 28.6.2016 v 00:12 hodin řídil v Brně po Jedovnické ulici (směrem od ul. Novolišeňské) zapůjčené osobní vozidlo Ford Cougar r.z. XXXXX, při nájezdu do křižovatky s ulicí Bělohorskou, kam odbočoval doprava, přejel až do levé poloviny vozovky Bělohorské, kde narazil do zprava příjíždějícího autobusu Karosa 961, r.z. XXXXX linky 2376 společnosti DPmB a.s., řízeného po Bělohorské ulici P.P., nar. XXXXX, čímž porušil ustanovení § 11 odst. 1, § 21 odst. 1, 4 a § 5 odst. 2 písm. b) zák. č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, a sám při střetu utrpěl těžké zranění, spolujezdec K.T., nar. XXXXX, utrpěl těžké zranění kompresivní frakturou těla 5. bederního obratle (s nutností operační stabilizace páteře, aplikace šroubů do 3. a 4. bederního a 1. křížového obratle a jejich spojení tyčemi), nalomením 7. a 9. žebra vlevo, oděrkami nosu, krevními hematomy na hrudníku, v důsledku čehož po čtrnáctidenní hospitalizaci mu byl nasazen fixační korzet a nejméně do 4. 11. 2016 byl výrazně omezen v provádění osobní hygieny a tělesných potřeb, jakož i běžných životních činností s potřebou dopomoci druhé osoby, spolujezdec J.K., nar. XXXXX, utrpěl blíže nezjištěné zranění, které pro nespolupráci poškozeného s Policií nebylo možno upřesnit, spolujezdec J.Č., nar. 14. 10. 1989, utrpěl lehké poranění oděrkami v obličejí a tržnou rankou na pravém spánku, lehkým pohmožděním krční páteře, s následným léčením po dobu 20 dnů bez pracovní neschopnosti, spolujezdec I. Ž., nar. XXXXX, utrpěl lehké poranění podvrtnutím krční páteře, oděrkou pravého lokte a pravého bérce, nedislokovanou zlomeninou 8. žebra vpravo s dobou léčení 10 dnů, cestující M. R., nar. XXXXX, při pádu v autobuse utrpěla lehké zranění pohmožděním hrudní stěny vpravo, bederní páteře a pánve, s následným léčením a klidovým režimem do 3. 10. 2016, na vozidle Ford

Cougar, r.z. XXXXX, vznikla škoda ve výši asi 100.000 Kč poškozené L. F., nar. XXXXX, na autobuse Karosa 961, r.z. XXXXX, vznikla škoda ve výši 200.637 Kč společnosti DPmB a.s. Brno, se sídlem Hlinky 151.

Za uvedené přečiny byl obžalovanému podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku, uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 2 roků. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3,5 roku.

Podle § 73 odst. 1 a 3 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 3,5 roku.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému dále uložena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozenému K.T. částku 230.576 Kč a nemajetkovou újmu 21.950 Kč, poškozené České průmyslové zdravotní pojišťovně částku 15.245 Kč, poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR částku 19.465 Kč, poškozené Revírní bratrské pokladně, zdravotní pojišťovně, částku 117.741 Kč a poškozenému Dopravnímu podniku města Brna, a.s., částku 200.637 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl poškozený K.T. odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku si podali obžalovaný a poškozený K.T. včas a řádně odvolání.

Odvolání obžalovaného mířilo do všech výroků napadaného rozsudku. V odůvodnění odvolání obžalovaný uvedl, že podle jeho názoru bylo prokázáno, že se nedopustil přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, jelikož v době, kdy se měl skutek stát, neměl v krvi alkohol ve výši 1 promile, nýbrž pod touto hranicí. Daný skutek proto dle obžalovaného nebyl trestným činem a soud I. stupně porušil zásadu „in dubio pro reo“. Následně proto došlo i k nesprávnému rozhodnutí o výši trestu. Obžalovaný rovněž zdůraznil, že soud I. stupně pohlížel na jeho minulost nadzákonně, když ignoroval institut zahlázení trestu, a dříve vykonané tresty i přestupky mu přičítal k tíži. Konečně pak soud I. stupně také nesprávně rozhodl o náhradě škody, když se podle jeho názoru nezabýval podrobně výší škody a téměř všem poškozeným zcela vyhověl.

Z tohoto důvodu navrhl obžalovaný odvolacímu soudu, aby výrok o spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky zrušil, stejně tak navazující výrok o trestu a sám rozhodl tak, že se obžalovanému ukládá trest odnětí svobody při spodní hranici trestní sazby s přiměřenou zkušební dobou a trest zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců.

Odvolání poškozeného K.T. směřovalo do výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy. Poškozený v podaném odvolání uvedl, že nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně o svém spoluzavinění a následném snížení výše škody a nemajetkové újmy o 10%. Podle poškozeného nebyla prokázána žádná okolnost předpokládaná v ustanovení § 2918 občanského zákoníku. Zdůraznil, že obžalovaný nejevil žádné známky po požití alkoholu a proto předpokládal, že není jakkoliv omezen ve schopnosti vozidlo řídit. Poškozený proto navrhl odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek v části o rozhodnutí o jím uplatněném nároku zrušil a rozhodl o

povinnosti obžalovaného nahradit mu škodu ve výši 256.195 Kč a nemajetkovou újmu ve výši 24.389,40 Kč.

Na základě podaných odvolání přezkoumal Krajský soud v Brně napadený rozsudek i řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

Řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nevykazuje žádné podstatné vady. Byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, včetně ustanovení zabezpečující právo obhajoby a objasnění věci. Nedošlo tudíž k porušení práva na spravedlivý proces.

Nalézací soud ve věci provedl důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí.

Provedené důkazy zhodnotil nalézací soud v souladu s ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Městský soud hodnotil pouze důkazy, které provedl, a při hodnocení důkazů nedošlo k logické chybě. Odvolací soud proto neměl důvod a ani možnost do hodnocení důkazů soudem I. stupně zasahovat. Odvolací soud však konstatuje, že se s hodnocením důkazů soudem I. stupně ztotožňuje.

Provedeným dokazováním byla trestná činnost obžalovaného spolehlivě prokázána. Obžalovaný argumentoval především faktem, že nebylo prokázáno, že by se v jeho krvi nacházela minimálně 1 promile alkoholu, což je na základě judikatury hranice, při jejímž překročení se automaticky jedná o přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. Skutečně platí, že nade vší pochybnost bylo znaleckým posudkem prokázáno, že v krvi obžalovaného se nacházelo nejméně 0,982 g/kg alkoholu. Odvolací soud nicméně musí zdůraznit, že hranice 1 promile v krvi není absolutně nepřekročitelná. I v případě, že se v krvi obžalovaného nachází menší množství alkoholu než jedna promile, může dojít k naplnění skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky. Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je v případě, že se v krvi obžalovaného nachází nižší množství alkoholu než jedna promile, nutno hodnotit způsob jízdy pachatele, především pak jestli a jakým způsobem ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu a bezpečnost tohoto provozu. Na základě tohoto hodnocení je pak teprve možno učinit závěr, zdali došlo ke spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky, nebo se jedná např. pouze o přestupek. V daném případě je nejenom ze zjištěného množství alkoholu v krvi obžalovaného, ale i ze způsoby jeho jízdy nočním městem a především pak z nehody, ke které došlo, evidentní, že obžalovaný řídil motorové vozidlo ve stavu vylučujícím tuto způsobilost. Obžalovaný nezvládl po předchozí jízdě nedovolenou rychlostí na přehledné křižovatce jednoduchý manévr spočívající v odbočení doprava a najel do proti němu odbočujícího autobusu. Obžalovaný tedy pod vlivem alkoholu zjevně přecenil své schopnosti, nedostatečně se koncentroval na řízení a způsobil vážnou dopravní nehodu. Obžalovaný tak svým jednáním rovněž naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku, tak jak je správně kvalifikoval soud I. stupně.

Odvolací soud uzavírá, že skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná a byla podřazena pod správnou právní kvalifikaci. Nebyl proto důvod výrok o vině rušit.

Obžalovaný byl ohrožen úhrnným trestem odnětí svobody podle zákonné trestní sazby uvedené v § 147 odst. 2 trestního zákoníku ve výměře od 6 měsíců do 4 let.

Soud I. stupně při ukládání trestu přihlédl ke všem polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Jakkoliv je nutno na obžalovaného pohlížet jako na netrestanou osobu, není možné při hodnocení jeho osoby, ke které je nutno dle trestního zákoníku při ukládání trestu přihlédnout, opomenout jeho minulost včetně dvou odsouzení za násilnou a majetkovou trestnou činnost a množství dopravních přestupků, kterých se obžalovaný v minulosti dopustil. Obžalovanému přitěžovalo, že mu byl ukládán trest za dva trestné činy, z toho za jeden úmyslný.

Trest odnětí svobody, který byl obžalovanému uložen v první třetině zákonné trestní sazby, je trestem spíše mírným. V žádném případě se nejedná o trest nepřiměřeně přísný.

Okolnosti případu (zejména skutečnost, že opilý obžalovaný řídil zcela obsazené motorové vozidlo) vylučovaly postup podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, tedy podmíněný odklad výkonu trestu na zkušební dobu. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložený při třetině zákonné trestní sazby odpovídá zákonu.

Výrok o trestu byl napaden pouze ze strany obžalovaného, odvolací soud proto neměl důvod rušit ani tento výrok.

Pokud jde o výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy neshledal odvolací soud ze strany soudu I. stupně žádné pochybení. Nároky, které byly přiznány, byly řádně doloženy a prokázány. Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně i ohledně desetiprocentního zavinění následku dopravní nehody poškozeným K. T. a tomu odpovídajícímu snížení nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy. Poškozený dobrovolně a v podnapilém stavu nastoupil do automobilu řízeného osobou, kterou v podstatě neznal a o jejíž způsobilosti řídit neměl sebemenší potuchy. Dle tvrzení obžalovaného se dokonce poškozený sám chtěl v podnapilém stavu s autem projet. Snížení přiznané náhrady škody a nemajetkové újmy je v souladu se zákonem a skutkovými zjištěními. Odvolací soud proto neměl důvod výrok o náhradě škody rušit.

Z výše uvedeného je zřejmé, že odvolání obžalovaného ani poškozeného K.T. nebyla důvodná, a proto je Krajský soud v Brně podle ustanovení § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Krajský soud v Brně
dne 18. října 2017

JUDr. Hana Kleinová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Milana Hašílková